

Dante-paradoxon

Az emberélet útjának felén
nagy sötétlő erdő.
Meredek lejtő
visz a sűrű, kusza,
vad vadonba.
Ahogy a fák közé beérsz,
távolból tompa moraj,
az éjszaka rád zárja
döngő vasajtáját.
Feneketlen völgy ölén
rekedsz, mely mint a
pince, hideg és mély,
bús és borús a börtönéj,
ha minden fény
kihuny, zaj elhal.
Úgy érzed magad,
mint cellája mélyén a rab,
kinek csak a tenyéryei égdarab
közepén világol
egyetlen utolsó
tétova csillag, intő jel,
ismeretlen nyelven írt szöveg:
„Oldd meg rejtvényedet!”

*

Az életút felén rád borult
sötét: a lélek éjszakája.
Letöri minden vágyad.
Csak tél, és rengeteg erdő,
se híd, se forró betonút,
csak hegyorom, csak szurdok mély,
se ürmös bor, se szurokkéj,
a sötétség belőled kél,
hogy építsen föled brutális
és irdatlan, negatív katedrális.
Fekete fényt sugáرزol,
mint éjszakára kitett jáspis,
lelked pulzálása rombol
és nem épít, nem szépít,
káromlásodtól megnyílik a föld,
a felszínre vérző láva dől,
végigfolyik forró folyamban
mint elhagyott város kihalt utcáin,

s betemet mindent mi üresen ásít
és nincs menekvés, kitölt minden rést
az utolsó, vakító-vad vulkánkitörés.

*

Az emberélet útjának felén
nyíló sötét erdő a szerelem.
Elnyel, magába zár, vérző verem,
nincs átkelés az életed telén.
Nincs menekvés, örök remény
foglya vagy, míg pislákol
benned egy leheletnyi életláng,
örökké éget majd a vágy,
újból és újból magához láncol,
megbéklyózza büszke tudatodat,
mellette nem maradhatsz ártatlan,
amikor meztelen testedet váratlan
betemeti a vöröslő hajzuhatag.

*

A rengeteg erdő foglya vagy,
és soha többé nem lehetsz szabad.
Hallva könyörgő szavaid
rád küldi bibliai fenevadjait.
Először egy könnyűléptű Párduc
jő, szép foltos bőrétől csábulsz,
majd kitárt torkú szörnyű fő,
Oroszlán keresi a zsákmányát.
Az utolsó a sorban a vézna testű
Nőstényfarkas, ki mindent tűr,
mert céda vággyal terhes,
éhes és szerelmes, nyugtalan vad.
S hogy túléléd mind e kalandokat,
nem nyílik más esélyed ott, majd
egy költőt küldd a költemény,
legyen ő az utolsó remény.

*

De a sötét erdőből még
így sem menekülhetsz.
Hiába szállsz poklok fenekére,
hagyod hogy hamvadjon
porrá a test, lelked cudar
cégére, nem lelheted fel soha
menekülő Beatricédet.

Míg meg nem fejtéd rejteőnyed —
a sötét erdő magad vagy.